

Arrest

nr. 286 922 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren over zowel de Syrische als de Armeense nationaliteit te beschikken, op 26 oktober 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 december 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 16 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 22 november 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 september 2022 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

- De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, H.C.(...) (°1953), verklaart over zowel de Syrische als de Armeense nationaliteit te beschikken. U bent een Armeense Christen afkomstig uit Aleppo. U woonde er in de wijk Sulaymaniyah (regio Midan). U ging naar school tot de zesde klas. Daarna werkte u de metaalsector. U maakte machines, vooral graafmachines om waterputten te boren. Uw zaak lag in de wijk Ramouse van de stad Aleppo.

U deed uw legerdienst van 1972 tot 1975. U behoorde tot de infanterie. Eerst werd u gestationeerd in Homs. Toen de oorlog uitbrak in 1973 werd u naar het front gestuurd in Dara om te vechten. Na de oorlog ging u terug naar de eenheid in Homs. Na drie jaar legerdienst werd u afgezwaid. Hierna werd u nooit meer opnieuw opgeroepen.

In 1982 huwde u met L.T.(...) (...) in Aleppo. Jullie kregen drie dochters die intussen allemaal buiten Syrië wonen. Uw dochter S.(...) ging in 2013 of 2014 naar Libanon wegens de oorlog in Syrië. Later ging ze via relocatie naar Londen. Uw dochter T.(...) trouwde in 2007 of 2008 en ging daarna naar met haar echtgenoot naar Duitsland. Uw dochter A.(...) vervoegde haar echtgenoot in België in 2005 of 2006 en verkreeg de Belgische nationaliteit.

Na uw huwelijk verhuisde u naar de wijk Suryan-al-Jadid, waar u zes jaar woonde. Hierna ging u terug in de wijk Sulaymaniyah wonen (regio Haj Habib). Verder hadden jullie ook een vakantiehuis in Jisr-al-Shour in de provincie Idlib. Dit kochten jullie in 1990 en gingen er naartoe met de kinderen bij mooi weer of in de zomer om uitstapjes te doen.

Reeds in 2005 ging u eens op vakantie met uw broer naar Armenië. Later in 2014 beslisten u en uw vrouw om de Armeense nationaliteit en het paspoort aan te vragen op basis van jullie Armeense etniciteit. Op dat moment deden veel personen dit in Aleppo. Jullie wilden dit paspoort bekomen om gemakkelijker over en weer te kunnen van Syrië naar Libanon, waar jullie dochter S.(...) op dat moment verbleef. Jullie deden de aanvraag bij het Armeense consulaat in Aleppo. Jullie kozen ervoor om de paspoorten op te halen in Armenië, daar deze procedure minder lang duurde. Jullie reisden in 2015 dan ook naar Armenië om de paspoorten te gaan afhalen.

Nadat uw dochter niet meer in Libanon verbleef en uw zaak compleet vernield was door het oorlogsgeweld, beslisten u en uw echtgenote dat er in Syrië niets meer was voor jullie.

Op 28 oktober 2019 heeft u samen met uw echtgenote Syrië verlaten. Jullie gingen eerst naar Libanon en namen hier in Beirut het vliegtuig naar Armenië. Hier huurden jullie tweeënhalve maand een huis en regelden ondertussen een visum voor Polen. Toen dit in orde was, namen jullie het vliegtuig naar Nederland, met een tussenstop in Griekenland op 13 februari 2020. In Nederland kwam uw dochter A.(...) jullie ophalen en bracht ze jullie naar België. Hier kwamen jullie aan op 28 augustus 2020. Jullie dienden hier op 16 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Syrië vreest u de oorlog en stelt dat de situatie onleefbaar is. Verder verblijven uw kinderen en kleinkinderen in het buitenland en wil u bij hen zijn.

Bij een terugkeer naar Armenië vreest u de algemene economische situatie. U kunt niet meer werken en er is geen hulp van de staat. U stelt in België te willen leven, daar uw dochter hier is en u ondersteunt.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw vrouw volgende documenten voor: het Syrische en Armeense paspoort van zowel u als uw vrouw, individuele uittreksels van de Syrische burgerlijke stand van beiden, een Syrisch familieuitreksel en twee foto's van uw vernielde zaak in Syrië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, noch zijn er zwaarwegende gronden vastgesteld waaruit blijkt dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, dus zowel de Syrische als de Armeense overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Armenië, noch dat u in geval van een terugkeer naar Armenië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Bij een terugkeer naar Armenië stelt u daar niet te kunnen leven doordat u reeds van leeftijd bent, daar niet meer kan werken, de staat geen hulp biedt en u hier in België bij uw dochter wilt blijven (CGVS p. 12).

Waar u aanhaalde geen huis te hebben in Armenië, daar niet te kunnen werken en u hier wenst te blijven vanwege uw kinderen en kleinkinderen, dient opgemerkt te worden dat deze elementen geen verband houden met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade volgens art. 48/4 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u wel degelijk kan rekenen op enig sociaal netwerk in Armenië. Zo verblijven twee broers van uw echtgenote en de vrouw van haar overleden broer tot op heden in Yerevan (zie notities CGVS L.T.(...), p.9). Uw vrouw haalde aan dat zij reeds twee of drie jaar in Yerevan verblijven en daar wegwillen, echter tot nu toe zijn ze niet vertrokken. Bovendien ging uw vrouw ongeveer vijf jaar geleden al eens naar Armenië voor het huwelijk van de zoon van haar broer (zie notities CGVS L.T.(...), p. 10). Bij een terugkeer naar Armenië wordt dan ook aangenomen dat jullie dan ook op enige ondersteuning kunnen rekenen van een familiaal netwerk. Ook verbleven jullie in 2019 ongeveer tweeënhalve maand in Yerevan om jullie visum voor Polen te regelen (CGVS, p.10). In deze periode huurden jullie een huis. Dit getuigt toch minstens van een zekere zelfredzaamheid, hetgeen bij een terugkeer naar Armenië ook van u verwacht kan worden. Uw verzoek is bijgevolg louter gebaseerd op familiale en sociaaleconomische redenen, die niet vallen onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Wat uw verklaring betreft dat u hier wil blijven omdat uw dochter hier woont stelt het CGVS vast dat dit evenmin een reden is om u een beschermingsstatus toe te kennen. De asielpprocedure dient immers om te beoordelen of iemand om bepaalde redenen in aanmerking komt voor een beschermingsstatuut en niet om het recht op familiehereniging te laten toepassen.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw Syrisch en Armeens paspoort en deze van uw vrouw, jullie individuele uittreksels van de Syrische burgerlijke stand, het Syrische familie-uittreksel en twee foto's van uw vernielde zaak in Syrië staven louter jullie dubbele nationaliteit en afkomst, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt. Echter tonen deze documenten geenszins aan dat een terugkeer naar Armenië voor jullie niet mogelijk zou zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

In hoofde van uw echtgenote, L.T.(...) (...) die zich op dezelfde asielmotieven baseert, is het CGVS eveneens overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, L.T.(...) (°1961), verklaart over zowel de Syrische als de Armeense nationaliteit te beschikken. U bent een Armeense Christen afkomstig uit Aleppo. U woonde in de wijk Sulaymaniyah. U ging naar school tot de zesde klas. Daarna bleef u thuis en werkte u niet.

In 1982 huwde u met H.C.(...) (...) in Aleppo. Jullie kregen drie dochters die intussen allen niet meer in Syrië wonen. Uw dochter S.(...) ging in 2013 of 2014 naar Libanon wegens de oorlog in Syrië. Later ging ze via relocatie naar Londen. Uw dochter T.(...) trouwde in 2007 of 2008 en ging daarna naar met haar echtgenoot naar Duitsland. Uw dochter A.(...) kwam naar haar echtgenoot in België in 2005 of 2006 en verkreeg hier de Belgische nationaliteit.

Na uw huwelijk verhuisde u naar de wijk Suryan-al-Jadid, waar u zes jaar woonde. Hierna ging u terug in de wijk Sulaymaniyah wonen (regio Haj Habib). Verder hadden jullie ook een vakantiehuis in Jisr-al-Shour in de provincie Idlib. Dit kochten jullie in 1990 en gingen er naartoe met de kinderen bij mooi weer of in de zomer om uitstapje te doen.

In 2014 beslisten u en uw man om de Armeense nationaliteit en het paspoort aan te vragen op basis van jullie Armeense etniciteit. Op dat moment deden veel personen dit in Aleppo. Jullie wilden dit paspoort bekomen om gemakkelijker over en weer te kunnen van Syrië naar Libanon, waar jullie dochter S.(...) op dat moment verbleef. Jullie deden de aanvraag bij het Armeense consulaat in Aleppo. Jullie kozen ervoor om de paspoorten op te halen in Armenië, daar deze procedure minder lang duurde. Jullie reisden in 2015 dan ook naar Armenië om de paspoorten te gaan afhalen. Ook ging u ongeveer vijf jaar geleden, gerekend vanaf uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 22 november 2021), eens alleen naar Armenië voor het huwelijk van de zoon van uw broer.

Nadat uw dochter niet meer in Libanon verbleef en jullie zaak compleet vernield was door het oorlogsgeweld, beslisten u en uw echtgenoot dat er in Syrië niets meer was voor jullie.

Op 28 oktober 2019 heeft u samen met uw echtgenoot Syrië verlaten. Jullie gingen eerst naar Libanon en namen hier in Beirut het vliegtuig naar Armenië. Hier huurden jullie tweeënhalve maand een huis en regelden ondertussen een visum voor Polen. Toen dit in orde was, namen jullie het vliegtuig naar Nederland, met een tussenstop in Griekenland. In Nederland kwam uw dochter A.(...) jullie halen en bracht jullie naar België. Hier kwamen jullie aan op 28 augustus 2020. Jullie dienden hier op 16 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Syrië vreest u de oorlog en stelt dat de situatie onleefbaar is. Verder verblijven uw kinderen en kleinkinderen in het buitenland en wil u bij hen zijn.

Bij een terugkeer naar Armenië vreest u de algemene economische situatie. U kunt niet meer werken en stelt er niets te kunnen doen. U stelt in België te willen leven, daar uw dochter hier is en u ondersteunt.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw echtgenoot volgende documenten voor: het Syrische en Armeense paspoort van zowel u als uw man, individuele uittreksel van de Syrische burgerlijke stand van beiden, een Syrisch familie-uittreksel en twee foto's van jullie vernielde zaak in Syrië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, noch zijn er zwaarwegende gronden vastgesteld waaruit blijkt dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, dus zowel de Syrische als de Armeense overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Armenië, noch dat u in geval van een terugkeer naar Armenië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Omtrent uw vrees bij een terugkeer naar Armenië haalt u dezelfde elementen aan als uw echtgenoot. Het CGVS verwijst inzake uw verzoek om internationale bescherming dan ook naar de beslissing die genomen werd in kader van het verzoek van uw echtgenoot en die u hieronder kan lezen.

[Idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoekers merken op dat een kort verblijf in Armenië gedurende tweeënhalf maanden en het bezit van een Armeens paspoort niet van die aard zijn om een wezenlijk verschil te maken in de toekenning van

een beschermingsstatuut. Zij stellen expliciet dat zij zich niet in de volkenrechtelijke voorwaarden bevinden van het bezit van de Armeense nationaliteit en dit bezit bijgevolg niet effectief is, aangezien zij totaal geen banden hebben met Armenië behoudens hun etniciteit op basis waarvan zij ook een paspoort hebben kunnen aanvragen. Zij besluiten *“gezien zij onvoldoende effectieve banden hebben met Armenië zijn zij geen staatsburger van Armenië en willen zij de bescherming niet inroepen van de Armeense autoriteiten”* en verwijzen naar arrest nr. 143 261 van 14 april 2015 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de in die zaak bestreden beslissing heeft vernietigd.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegen verzoekers voormeld arrest van de Raad toe (stuk 2).

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (BS 4 oktober 1953).

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke omschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoekers of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of een verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen dan wel of hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling *“het land waarvan hij de nationaliteit bezit”* verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is.

Aangezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet worden aangetoond dat verzoekers uit een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade geen beroep meer willen of kunnen doen op de bescherming van hun verschillende landen van nationaliteit.

Een verzoeker wordt verder niet geacht van bescherming verstoken te zijn wanneer hij, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming.

Uit verzoekers' verklaringen en de door hen neergelegde documenten blijkt dat zij zowel over de Syrische als de Armeense nationaliteit beschikken, hetgeen zij in het verzoekschrift niet betwisten. Zij dienen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale

overheden, in casu Syrië en Armenië, hen de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden, dit is dat zij van geen van beide landen waarvan zij de nationaliteit bezitten bescherming kunnen verkrijgen.

4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er in hunnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan ten aanzien van Armenië, noch dat zij aldaar een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade.

De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar hij hierover in de bestreden beslissingen het volgende overweegt: *“Waar u aanhaalde geen huis te hebben in Armenië, daar niet te kunnen werken en u hier wenst te blijven vanwege uw kinderen en kleinkinderen, dient opgemerkt te worden dat deze elementen geen verband houden met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade volgens art. 48/4 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u wel degelijk kan rekenen op enig sociaal netwerk in Armenië. Zo verblijven twee broers van uw echtgenote en de vrouw van haar overleden broer tot op heden in Yerevan (zie notities CGVS L.T.(...), p.9). Uw vrouw haalde aan dat zij reeds twee of drie jaar in Yerevan verblijven en daar wegwillen, echter tot nu toe zijn ze niet vertrokken. Bovendien ging uw vrouw ongeveer vijf jaar geleden al eens naar Armenië voor het huwelijk van de zoon van haar broer (zie notities CGVS L.T.(...), p. 10). Bij een terugkeer naar Armenië wordt dan ook aangenomen dat jullie dan ook op enige ondersteuning kunnen rekenen van een familiaal netwerk. Ook verbleven jullie in 2019 ongeveer tweeënhalve maand in Yerevan om jullie visum voor Polen te regelen (CGVS, p.10). In deze periode huurden jullie een huis. Dit getuigt toch minstens van een zekere zelfredzaamheid, hetgeen bij een terugkeer naar Armenië ook van u verwacht kan worden. Uw verzoek is bijgevolg louter gebaseerd op familiale en sociaaleconomische redenen, die niet vallen onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.*

Wat uw verklaring betreft dat u hier wil blijven omdat uw dochter hier woont stelt het CGVS vast dat dit evenmin een reden is om u een beschermingsstatus toe te kennen. De asielpprocedure dient immers om te beoordelen of iemand om bepaalde redenen in aanmerking komt voor een beschermingsstatuut en niet om het recht op familiehereniging te laten toepassen.”

Verzoekers brengen geen concrete en geïndividualiseerde elementen bij die hier anders over doen denken.

Gelet op hun familiaal netwerk in Armenië en hun verblijf aldaar in 2019 gedurende tweeënhalve maand, kunnen verzoekers in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij geen enkele band hebben met Armenië en dat zij enkel in juridische zin de Armeense nationaliteit bezitten op basis van hun Armeense etniciteit. Het zijn overigens verzoekers zelf die een Armeens paspoort aanvroegen in 2014 waarop zij in 2015 deze paspoorten verkregen en zij deze zelf in Armenië gingen afhalen (NPO verzoeker, p. 11-12; NPO verzoekster, p. 10).

De commissaris-generaal oordeelt verder op goede gronden dat de door hen aangehaalde motieven om niet naar Armenië terug te keren louter socio-economische problemen betreffen die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben immers geen feiten of elementen aangebracht waaruit zou blijken dat zij in Armenië een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin tonen zij aan dat zij er het slachtoffer dreigen te worden van een behandeling die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hunnen hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade uitmaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekers in het thans voorliggende verzoekschrift geen argumenten bijbrengen die deze appreciatie kunnen ombuigen, noch bijkomende elementen aanvoeren ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming. Hun verwijzing naar arrest nr. 143 261 van 14 april 2015 waarin de betrokkene tevens over zowel de Syrische als de Armeense nationaliteit beschikte, maar waarbij de Raad de beslissing vernietigde omdat niet duidelijk bleek of de verzoeker over dezelfde rechten beschikte als andere Armeense onderdanen, is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De Raad herinnert eraan dat feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek bepalend zijn bij de beoordeling. De meest recente informatie die toen in voornoemde zaak door de verzoeker werd aangebracht aangaande de situatie in Armenië dateert van 2015 of vroeger. In casu brengen verzoekers niets bij van actuele informatie betreffende de situatie van personen die afkomstig zijn uit de Armeense diaspora, zoals zichzelf, en waaruit zou volgen dat zij actueel niet over dezelfde rechten

beschikken als andere Armeense onderdanen. Er liggen in deze stand van zaken geen actuele elementen voor die erop duiden dat er voor verzoekers geen sprake is van een daadwerkelijk en volwaardig Armeens burgerschap omdat deze niet dezelfde bescherming behelst als degene die normaliter aan de burgers van dat land wordt geboden. Verder kon in voormelde zaak niet blijken dat, in tegenstelling tot verzoekers, de verzoeker in kwestie een band had met Armenië. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevinden.

De Raad benadrukt verder dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingen-rechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden, moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van nationaliteit ondraaglijk wordt en waartegen de betrokken staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekers tonen geenszins concreet aan zich in een dergelijke situatie te bevinden. Zij maakten doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en brengen ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Armenië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, in die mate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij beperken zich immers louter tot het verwijzen naar voornoemd arrest, zonder meer, wat niet kan volstaan om in hunnen hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van Armenië.

4.3. Uit niets blijkt tot slot dat de situatie in Armenië heden van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dat land een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over indicaties of algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt. Een verder onderzoek naar persoonlijke omstandigheden in dit kader dringt zich dan ook niet op.

4.4. De door verzoekers neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen aangezien deze enkel betrekking hebben op hun identiteit, nationaliteiten en afkomst, elementen die in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, tonen deze documenten niet aan dat een terugkeer naar Armenië voor hen niet mogelijk zou zijn.

4.5. Aangezien verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade hebben aangetoond in geval van terugkeer naar Armenië, behoeft de vrees die zij zouden koesteren ten aanzien van Syrië geen nader onderzoek vermits een dergelijk onderzoek niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van hun verzoek om internationale bescherming zou kunnen leiden.

De motieven van de bestreden beslissingen zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad integraal overgenomen.

5. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en waren zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de landen van nationaliteit van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

7. Waar verzoekers de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoeren, merkt de Raad op dat dit beginsel in de thans gevoerde procedure niet aan de orde is. Het komt het CGVS en de Raad in casu

enkel toe na te gaan of verzoekers voldoen aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet internationale bescherming te verlenen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van de samenleving in het onthaalland, valt niet onder voormelde bevoegdheid.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES